

Katedra trestního práva**Posudek
na rigorózní práci Mgr. Ireny Jelínkové
„Institut vazby“**

Předložená rigorózní práce není příliš důkladným zpracováním problematiky institutu vazby. Vnější úprava práce je zdařilá. Okruh použité literatury není odpovídající zvolené tématice, zde bych autorce vytkla, že využívá pro svoji práci i jiné rigorózní práce, přestože je tedy řádně cituje, domnívám se, že by měla využívat zejména primárních pramenů, nikoliv sekundárních.

Autorka si za téma své práce zvolila stále zajímavou problematiku. Tato tematika byla velmi často diskutována v souvislosti s rozsáhlou novelizací trestního práva procesního a v poslední době dále při přípravě věcného záměru zákona o trestním řízení soudním. Stále patří mezi nejčastěji diskutovaná témata jak mezi odbornou, tak laickou veřejností.

Práce je rozčleněna, mimo úvodu a závěru, na devět částí. Autorce je nutno vytknout ne zcela vhodně zvolené okruhy, kterými se ve své práci zabývá. Právní úpravě vazby, která by měla být těžištěm celé práce je věnováno pouze čtrnáct stránek a většina práce je věnována samotnému výkonu vazby, což však zdaleka není tak podstatné. Dle mého názoru je příliš velký prostor ponechám jednotlivým detailům výkonu vazby, např. stravování, odívání a podobně, zatímco jednotlivé problémy právní úpravy vazby jsou zmíněny jen velmi letmě.

Stejně tak se jeví jako naprosto zbytečná kapitola 10. pojednávající o Vězeňské službě České republiky a systému věznic. Tato kapitola by byla vhodná do práce na téma Vězeňský systém v České republice, v práci o vazbě je však zcela zbytečná a nelogická. Je naprosto zbytečné definovat Vězeňskou službu či její výhledy do budoucna, obzvláště pokud se jedná o globální pojetí nikoliv pouze z pohledu vazby.

Autorka se na 92 stranách textu po úvodu, ve kterém definuje institut vazby, zabývá historií tohoto institutu. Již samotnému úvodu lze vytknout, že autorka uvádí, že její práce je

komplexním pohledem na institut vazby a že toto téma pojala z širokého hlediska, ale její pojetí je skutečně příliš široké.

Těžiště práce by mělo být soustředěno do kapitoly třetí, která je však bohužel velmi stručná. Naprosto zde absentuje příslušná judikatura a i samotný obsah této kapitoly je tristní.

V celé práci velmi postrádám nedostatek citací příslušné judikatury, jak českých soudů, tak mezinárodních institucí pro lidská práva a především Ústavního soudu.

V závěru práce autorka shrnuje poznatky, ke kterým v práci došla a snaží se navrhnout některé změny de lege ferenda nebo změny na užívání některých zákonných ustanovení v praxi.

Celkově lze předloženou práci hodnotit jako podprůměrnou. Autorka zde neprokázala znalost zvolené problematiky, a to včetně pramenů. Autorce se příliš nepodařilo ani prokázat schopnost samostatné tvůrčí odborné práce, zejména citací jiných rigorózních prací.

Závěrem je nutné uvést, že předložená práce Mgr. Ireny Jelínkové po obsahové stránce nespĺňuje požadavky kladené na rigorózní práci a není způsobilým podkladem pro obhajobu.

Rigorózní práci mgr. Ireny Jelínkové na téma „Institut vazby“ k obhajobě nedoporučuji.

V Praze, dne 10.5.2008

JUDr. Mgr. Jana Navrátilová, Ph.D.
oponent